

moistma ja se järrele teggema, kui nem-
mad loewad:

1. Willets witsul peksetakse, õnnis
suul õppetakse.

2. Wiis ammetit, kues nälg.

3. Wihha wõttab wilja maast, kad-
dedus kallad merrest.

4. Wanna te, wanna sõbber.

5. Wanna mees, warsa mõtte.

6. Wana witsa sel aial, kui wits
nõdder.

7. Wallel on lühikešsed jallad.

8. Uus luud pühhib hästi.

9. Te tõdd tõ aial, aia jutto jutto aial.

10. Nahho kōšutab, tülli kautab.

Rebbane ja kuf.

Pitksabba tuli metsast sallaja perre
oue pole, kuf lendas omma kannaselt:

siiga purida otsa, watas üllewelt terra-
waste mahha.

Rebbane ütles: „Oh teie rummala-
kesed, wist teie minno eest läksite pakko!
Eks teie ei tea, et meie aus lomade
üllemwallitseja, loukoer, on ue kässo
wäljaannud, et sest aiaš ei pea enam
ühtegi rido ollema lomade wahhel, waid
et keik peawad sõbralikkult teine teise-
ga ellama. Sepärast ei wõtta minna nüüd
ka enam ellades ei kannalihha, egga
mingisuggust mu lomade lihha omma
suhho pišta, sest aiaš sadik kui se uus käs-
sai wäljalainud keige mailma kätte.“

Kuf wennitas kaela, näggi koera
tulles, laulis kord õige waljušte.

Rebbane küsis: „Mis asja sa wa-
tad seal?“ Kuf wastas: „Minna wa-
tan sedda asja, et meie Karjakrants